

KOŁOWROTNY (2) *ai*

Wszystkie o jasne.

sg m N kołowrotny (1). ◇ I kołowrotnym (1).

Sł stp notuje, Cn brak, Linde XVII – XVIII w.

Przymiotnik od „kołowrot” ‘rodzaj dźwigu’ (2) :

Wyrażenie: »kołowrotny rygiel« = rączka, uchwyt do kręcenia kołowrotem; vectis Mącz (2): Vectis, [...] też kołowrotny rigiel/ którym kołowrot obrócają. Mącz 477a; Vecticularius, Ten który kołowrotnym riglem co ciągnie. Mącz 477a.

MM